

i státní správa možnost, aby seznala tento denní pořádek. Tuto možnost jí dává právě uveřejnění o svolání valné hromady, ježto podle čl. XVIII stanov vyhláška o tom má obsahovati co nejpřesnější označení předmětů, o nichž se má valná hromada usnášeti a jde-li o změny stanov i podstatný obsah jejich.

Je-li tedy veřejné vyhlášky o konání valné hromady třeba proto, aby dozorčí úřad o valné hromadě a jejím programu nabytí vědomosti, a netvrdí-li stížnost, že by i dozorčí úřad byl o tom býval jiným vhodným způsobem zpraven, pak nelze uznati, že by konání valné hromady bez předchozí, stanovami předepsané veřejné vyhlášky bylo po zákonu, a že by žal. úřad svým rozhodnutím porušil práva stěžující si společnosti.

Č. 9943.

Spořitelny: * Udělení povolení k založení spořitelny podle § 4 zák. č. 302/20 je dáno do volné úvahy státní správy.

(Nález ze dne 3. června 1932 č. 9084.)

Věc: Město R. proti ministerstvu vnitra o založení spořitelny

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyslovilo min. vnitra, že žádosti stěžující si obce o povolení ke zřízení samostatné spořitelny nelze toho času vyhověti, poněvadž není záruky, že by byla soběstačnou a mohla zdárně působiti.

O stížnosti, vytykající rozhodnutí tomu nezákonnost, uvážil nss toto:

Zákon ze 14. dubna 1920 č. 302 Sb., kterým se upravují právní poměry spořitel, stanoví v odst. I. § 4, že založení spořitel povoluje státní správa toliko obcím, okresům a župám. Již z pojmu »povolení« vyplývá, že tu nejde o pouhý akt formální, nýbrž o projev vůle, a že tudíž státní správě přísluší, aby sama se rozhodla, zda žádané povolení udělí čili nic. Kromě předpisů, že k žádosti jest připojiti osnovu spořitelních stanov, zhotovenou podle vzorcových stanov spořitel (§ 4 odst. 2) a dále, že zakladatel musí převzít zvláštním prohlášením ručení za veškeré příští závazky spořitelny a krytí náklady zřizovací buď garančním fondem nebo ze svého (§ 5), nestanovil zákon žádných direktiv, podle kterých má státní správa při povolování nových spořitel postupovati, a jest tedy rozhodnutí, zda povolení takové v konkrétním případě má býti uděleno či odepřeno, ponecháno jejímu volnému uvážení. Potom však nepřísluší uvedeným korporacím subj. právní nárok, aby zamýšlené jimi založení spořitelny bylo povoleno, i když učiní všem zákonným požadavkům zadost, a je tedy opačný názor v tom směru stížností zastávaný mylný.

Tomu, že zákonodárce nechtěl vázati státní správu vůči svazkům územní samosprávy, jimž zakládání spořitel jako všeužitečných ústavů s vyloučením zistných cílů vyhradil tak, že by v příčině té bylo možno mluvit o jejich subj. právu, nasvědčuje důvodná zpráva k vl. návrhu zák. č. 302/20 (tisk 2622), kde se praví, že spořitelní regulativ z 2. září 1844 — dosavadní to právní základ pro spořitelny v Čech., na Mor. a ve Slez. — »ačkoliv již platí tři čtvrti století, vyhovuje stále dosti dobře

skutečné potřebě, takže nebylo dosud příčiny podstatně jej proměňovati« a že se zřetelem na Slov., kde takových lidových ústavů úvěrních nebylo, »stačí celkem regulativ tento pouze zrevidovati a znovuupraviti v jednotný zákon, jenž by platil pro celou oblast republiky.« Podle toho byly základní principy úpravy právních poměru spořitelen, na kterých spočíval spořitelní regulativ z roku 1844, převzaty i do zák. č. 302/20 a ježto pak podle regulativu toho (§ 3) mohlo býti dovoleno zřízení spořitelen také obcím a vzhledem k tomu dále, že udílení povolení takového bylo vyhrazeno samému císaři (§ 4) — což obojí zřejmě vylučuje jakýkoli právní nárok — dlužno míti za to, že po této stránce nenastala proti dosavadnímu stavu změna ani zákonem č. 302/20, a že tudíž povolování nových spořitelen dáno je nyní, stejně jako dříve, do volné úvahy správy státní (min. vnitra), na kterou bylo právo to přeneseno.

Nepřiznává-li však zákon obci právní nárok, aby jí zřízení obecní spořitelny bylo povoleno, pak nelze v nař. rozhodnutí, kterým žal. úřad takovéto žádosti stěžující si obce nevyhověl, shledati nějaký zásah do jejích subj. práv, a bylo proto pro nedostatek předpokladu § 2 zák. o ss stížnost zamítnouti, aniž bylo možno vejíti na zkoumání věcných námitek v ní uplatňovaných.

Č. 9944.

O b e c n í v o l b y: * Ustanovení § 26 řádu volení do obcí nevylučuje, aby se dvě navzájem sdružené skupiny v tomto spojení sdružily ještě s jinými volebními skupinami.

(Nález ze dne 3. června 1932 č. 9085.)

V ě c: Richard U. v T. proti zemskému úřadu v Praze o volbu obecního zastupitelstva.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Pro volbu obecního zastupitelstva v T., konanou dne 12. května 1929, sdružily se — kromě jiných volebních stran — jednak volební skupina č. 10 (»Deutsche Nationalpartei, Berufsgruppe Handel und Gewerbe«) se skupinou čís. 11 (»Deutsche Nationalpartei, Berufsgruppe Festbesoldete und Freie Berufe«), jednak obě tyto navzájem sdružené skupiny jako celek s volebními skupinami č. 9. (»Deutsche christlichsoziale Volkspartei«), č. 12 (»Deutsche Arbeits — und Wirtschaftsgemeinschaft«) a č. 13 (»Liste der deutschen Hausbesitzer«). Mandáty — počtem 17 — které připadly posléze dotčenému širšímu sdružení společně, rozvrhla volební komise na jednotlivé členy sdružení takto: volební skupina č. 9 4, zbytek dělení 188; sdružené volební skupiny č. 10 a 11 7, zbytek dělení 351; vol. skupina č. 12 3, zbytek dělení 317; vol. skupina č. 13 1, zbytek dělení 327; zbylé dva mandáty přiděleny podle největších zbytků dělení, t. j. jeden navzájem sdruženým skupinám č. 10 a 11, druhý volební skupině čís. 13. Další rozvrh 8 mandátů, připadlých užšímu sdružení volebních skupin č. 10 a 11 proveden tak, že skupina č. 10 dostala 6 mandátů a skupina č. 11 zbylé 2 mandáty.